

S

B A N E K R Ó N I K Á K

Hatodik könyv

Raphael Santiago megmentése

finep
selection

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN

B A N E K R Ó N I K Á K

Hatodik könyv

Raphael Santiago megmentése

1953 nyara rettenetes hóhullámmal búcsúzott. A nap vadul tűzött a járdára, ami mintha a szokásosnál is laposabb lett volna a meghunyászkodástól. A Boweryn pár fiú megnyitott egy tűzcsapot, hogy az így keletkező utcai szökőkútban keressenek pár percnyi felfrissülést.

Magnus később úgy találta, a napsütés ment az agyára, az váltotta ki belőle a vágyat, hogy magánnyomozó legyen. Meg a Raymond Chandler-regény, amit épp akkor olvasott.

Egy kis gond azért akadt a tervvel. A könyvek borítóin és a filmekben a legtöbb detektív úgy festett, mint aki éppen a legjobb öltönyében készül ellátogatni egy falusi összejövételre. Magnus azt tervezte, hogy eltünteteti újonnan választott hivatásának eme szégyenfoltját, és nem csak detektívhez méltóan, hanem a lehető legdivatosabban öltözik fel. Hagyta hát a ballonkabátot a csudába, és szürke öltönyéhez inkább zöld bársony kézelőt illesztett, fejébe pedig hullámos karimájú keménykalapot nyomott.

Az iszonyatos hőségben kénytelen volt levenni a zakóját, amint kitette a lábát az ajtón, de hát a szándék volt a lényeg, és egyébként is smaragdzöld nadrágtartót viselt.

Persze nem pusztán a ruhatárára való tekintettel hozta meg a döntést, hogy detektív lesz. Boszorkánymester volt, és az emberek – igaz, nem mindenki tekintette őket embernek – gyakorta fordultak hozzá, hogy varázslat segítségével megoldja a gondjaikat, amit ő megfelelő díjazás ellenében el is vállalt. Hamarosan New York-szerte elterjedt a híre, hogy Magnus, a boszorkánymester kihúzza ügyfeleit a slamasztikából. Brooklynban ugyan működött egy menedék, de az ottani főnök, egy boszorkány, nem segített megoldani a problémákat. Magnus viszont igen, szóval miért ne keresett volna vele egy kis pénzt?

Az fel sem merült benne, hogy elég lett volna vaskos betűkkel kiírnia az ablakaira:

MAGNUS BANE, MAGÁNDETEKTÍV,

hogy a következő pillanatban máris ölébe hulljon az első megbízás. Valaki azonban mintha a sors fülébe súgta volna a szándékait, mert rögvest megkapta az első ügyet.

Magnus csak kiugrott egy tölcsér fagyfaltért, ám amikor a házához visszaérve megpillantotta a nőt, örült, hogy éppen végzett az utolsó gombóccal. Újdonsült ügyfele nyilvánvalóan azok közé a mondénok közé tartozott, akik eleget tudtak az árnyvilágról ahhoz, hogy hozzá forduljanak varázslatért.

Magnus megbökte a kalapját.

– Segíthetek, hölgyem?

A nő nem szőke volt, akiért egy püspök is lyukat rúgna a templom oldalába. Az alacsony, sötét hajú teremtsére nem lehetett ráfogni, hogy szép, mégis olyan intelligencia és báj sugárzott belőle, hogy ha ki akarta volna rúgatni valakivel egy templom oldalát, Magnus akár maga is szívesen vállalkozott volna a műveletre. Kissé kopott, mégis csinos kockás ruháját öv fogta össze karcsú derekán. A harmincas évei vége felé járhatott, mint a boszorkánymester aktuális kedvese. Göndör fekete haja szív alakú arcot keretezett, vékony szemöldöke pedig egyszerre tette vonzóbbá és fenyegetőbbé a megjelenését. Apró ujjai voltak, de határozottan rázta meg a boszorkánymester kezét.

– Guadalupe Santiago vagyok – mondta. – Ön pedig... – Fel emelte a kezét. – Nem tudom, mi a megfelelő szó önre. Varázsló, mágus.

– Használhatja a „boszorkánymester”-t, ha úgy tetszik. Nem számít. A lényeg, hogy hatalmamban áll segíteni önnek.

– Igen – bólintott Guadalupe. – Igen, erre gondoltam. Muszáj segítenie nekem. Meg kell mentenie a fiamat.

Magnus beterelte a házba a nőt. Most, hogy szóba került a rokonak nyújtandó segítség, úgy vélte, már érti is a helyzetet. Az emberek gyakran fordultak hozzá, hogy gyógyítson meg valakit. Nem olyan sűrűn, mint Catarina Losshoz, de azért elég sűrűn. Sokkal szívesebben kezelt fiatal mondén fiúkat, mint a folyton-folyvást felbukkanó gőgös árnyvadászok közül valakit, még ha az előbbiekről kevesebb pénzt is tudott legombolni.

– Meséljen a fiáról!

– Raphael – mondta Guadalupe. – Raphaelnek hívják.

– Meséljen Raphaelről! Mióta beteg?

– Nem beteg – felelte a nő. – Félek tőle, hogy meghalt. – Határozottan maradt a hangja, mintha nem is minden szülő legrettegetesebb rémálmáról beszélne.

Magnus összeráncolta a homlokát.

– Nem tudom, mit mondtak önnek, de ez esetben nem tudok segíteni.

Guadalupe felemelte a kezét.

– Nem egy hétköznapi betegségről vagy hasonlóról van szó, amit bárki a világon meg tudna gyógyítani. Ez az ügy az ön világról szól, és arról, ahogyan összekapcsolódott az enyémmel. A szörnyekről, akiknek Isten is hátat fordított, azokról, akik a sötétben leskelődnek, és ártatlanokra vadásznak.

A nő körbefordult Magnus nappalijában, kockás szoknyája meglibbent barna lába körül.

– Los vampiros – suttogta.

– Jesszusom, már megint azok a nyavalyás vámpírok! – mordult fel Magnus.

Miután kimondta a rettegett szót, Guadalupe ismét összeszedte a bátorságát, és folytatta az elbeszélést:

– Mindenki hallott már suttogni ezekről a lényekről. Aztán egyszer csak többről volt már szó suttogásnál. Egy ilyen szörnyeteg rejtőzködött a környékünkön. Kisfiúkat és kislányokat ragadott el. Az én Raphaellem egyik barátjának öccse is eltűnt, és szinte a saját házuk küszöbén találták meg. Kis testében egy

csepp vér sem maradt. Imádkoztunk, minden anya imádkozott, minden család imádkozott, hogy múljon el a veszedelem. Aztán az én Raphaelem idősebb fiúkkal kezdett barátkozni. Jó fiúk voltak, tudja, jó családokból, csak kicsit... nehéz esetek. Túlságosan nagy buzgalommal akarták bebizonyítani, hogy férfivá értek. Még azelőtt, hogy valóban férfivá lettek volna, ha érti, mire gondolok.

Egy szórakozásból gyerekekre vadászó vámpír, aki rákapott a dolog ízére, és esze ágában sem volt abbahagyni – ennek a fele sem volt tréfa. Magnus komoly tekintettel nézett a nő szemébe, ezzel jelezve, hogy mindent ért.

– Alakítottak egy bandát – magyarázta Guadalupe. – Nem közönséges utcai bandát, hanem... Azt mondták, meg akarják védeni az utcáinkat a szörnyetegtől. Egyszer követték a búvóhelyére, és arról kezdtek beszélni, hogy tudják, hol van, tudják, hogyan kaphatják el. Észnél kellett volna lennem... Nem is figyeltem oda, miről beszélnek. A kisebb fiaimmal törődtem, az egész különben is inkább csak játéknak tűnt. De aztán Raphael meg az összes barátja... Pár nappal ezelőtt eltűntek. Előfordult korábban is, hogy egész éjszaka nem jöttek haza, de... túl hosszú idő telt már el. Raphael nem akarná, hogy így aggódjak érte. Azt kérem, tudja meg, hol van ez a vámpír, és kerítse elő a fiamat. Ha Raphael él, meg kell mentenie.

Ha egy vámpír embergyerekeket öl, egy csapat utána nyomozó kamasz olyan, mintha egy doboz bombont egyenesen házhoz szállítanának neki. A nő fia halott.

Magnus meghajtotta a fejét.

– Igyekszem kideríteni, mi történt vele.

– Nem – mondta a nő.

A boszorkánymester hirtelen felkapta a fejét, annyira lenyűgözte a nő hangjának varázsa.

– Maga nem ismeri az én Raphaelemet – folytatta Guadalupe.

– Én viszont igen. Idősebb fiúk társaságában van, de nem csak úgy hozzájuk csapódott. Mind hallgatnak rá. Csak tizenöt éves, de olyan erős, gyors és okos, mint egy felnőtt férfi. Ha csak egy fiú maradt életben, akkor ő az. Ne a holttestét keresse! Mentse meg Raphaelt!

– Szavamat adom – ígérte Magnus, és komolyan is gondolta.

Egy percre sem szándékozott késlekedni. Utána akart járni egy s másnak, mielőtt ellátogat a Dumort Hotelbe, ahová Raphaelék indultak a végzetes éjszakán. A szállodát az 1920-as években elhagyták az emberek, és vámpírok ütöttek ott tanyát. Más alvilágiaknak is hallaniuk kellett róla, ha egy vámpír ilyen szemérmetlenül megszegte a Törvényt. Talán úgy döntöttek, hogy elintézik a dolgot maguk között, és inkább nem fordulnak az árnyvadászokhoz.

Guadalupe megragadta Magnus kezét, mielőtt a boszorkánymester elsiethetett volna. Tekintete most már inkább esdeklőnek tűnt, mint határozottnak. Magnusnak olyan érzése támadt, hogy saját magáért még soha senkinek nem könyörgött, de a fia érdekében még erre is hajlandó lenne.

– Kapott tőlem egy keresztet, hogy viselje a nyakában – mondta. – A Szent Cecília padréja személyesen ajándékozta nekem, én pedig odaadtam Raphaelnek. Kicsi és aranyból van, arról fel fogja

ismerni. – A nő reszketeg lélegzetet vett. – Adtam neki egy keresztet.

– Akkor esélyt is adott neki – szólt Magnus.

Tündérekhöz menj, ha vámpírokról akarsz pletykálni, vérfarkasokhoz, ha tündérekről akarsz pletykálni, a vérfarkasokról viszont ne pletykálj senkivel, mert le akarják majd harapni az arcodat. Ez volt Magnus mottója.

Történetesen ismert egy tündért, aki Lou Walters Latin negyed nevű klubjában dolgozott a Times Square lepukkantabb, sivárabb oldalán. A boszorkánymester annak idején megfordult ott párszor, hogy megnézzze Mae Westet. Egy alkalommal észrevette, hogy az egyik kóristalánynak álca rejti el a tündérszárnyait meg a fakó ametiszt bőrét. Aeval azóta a barátjának tekintette – már amennyire barátok lehetnek azok, akik csak információt akarnak egymástól.

A lány a lépcsőn ült, már a jelmezét viselte. Jókora darab finom, lila bőr villant ki a ruha alól.

– Azért jöttem, hogy egy tündért faggassak egy vámpírról – mondta halkán Magnus, mire Aeval elnevette magát.

A boszorkánymester nem tudott visszanevetni rá. Olyan érzése támadt, hogy még jó darabig nem tud szabadulni Guadalupe könyörgő arcának emlékétől.

– Egy fiút keresek. Ember. Minden valószínűség szerint a spanyol Harlem klánjából vitte el valaki.

Aeval kecses mozdulattal vont a vállát.

– Ismered a vámpírokat. Bármelyik lehetett.

Magnus némi habozás után hozzátette:

– Azt rebesgetik, hogy ez a vámpír az egészen fiatal gyerekeket szereti.

– Ez esetben... – A lány megrebegtette a szárnyait. Még a legkérgesebb szívű alvilágiaknak sem tetszett, ha valaki gyerekekre vadászott közülük. – Talán hallottam valamit egy bizonyos Louis Karnsteinről.

Magnus intett Aevalnak, hogy folytassa. Közelebb hajolt, és félrebökte a kalapját, hogy a lány a fülébe súghasson.

– Nemrég költözött ide Magyarországról. Öreg és nagy hatalmú, ezért is örült neki Lady Camille. És különösen kedveli a gyerekeket. Azt mondja, az ő vérük a legtisztább és a legédesebb, ahogyan a fiatal hús a legporhanyósabb. Magyarországról is azért kergették el a mondénok, mert megtalálták a bűvőhelyét... az eltűnt gyerekekkel.

És én mentsem meg Raphaelt, gondolta Magnus. A feladat egyre inkább lehetetlennek tűnt.

Aeval ránézett, hatalmas, ovális szemében halványan aggodalom villant. Márpedig ha egy tündér aggódott, ideje volt pánikba esni.

– Intézd ezt el, boszorkánymester – szólt a lány. – Tudod, mit fognak tenni az árnyvadászok, ha tudomást szereznek egy ilyen alvilágról. Ha Karnstein ott folytatja, ahol Magyarországon ab-bahagyta, mindannyian pórul járunk. A nephilimek végeznek minden szemük elé kerülő vámpírral. Előbb a szeráfpenge, csak aztán kérdeznek, mindegy, kivel állnak szemben.

Magnus, ha egy lehetősége volt rá, messziről elkerülte a Dumort Hotelt. A düledező épület nyugtalanította, rossz emlékeket ébresztett benne, és valószínűleg régi szeretője is ott tartózkodhatott alkalomadtán.

Ma azonban menthetetlenül úgy tűnt, hogy el kell látogatnia abba a szállodába.

A nap még izzott odafent az égen, de már nem volt sok ideje hátra. Márpedig Magnus tudta, hogy ha vámpírokkal kell harcolnia, akkor szerencsés felkeresnie őket, amikor a leggyengébbek.

A Dumort Hotelre már csak nehezen lehet rásütni, hogy szép, gondolta Magnus, amikor belépett. Az épületet elemésztette az idő, a boltíveken pókhálók vastag rétegei alkottak függönyt. A vámpírok a húszas évek óta magántulajdonuknak tekintették, és itt rendezkedtek be. Magnus sosem kérdezte, mi köze volt Camille-nak és a vámpírjainak a 20-as évek tragédiájához, vagy hogy milyen alapon formáltak jogot a szállodára. Talán egyszerűen csak élvezték az elhagyatott helyből áradó dekadens hangulatot. Senki más nem is fordult meg a Dumort közelében. A mondénok arról suttogtak, hogy kísértetek lakják.

A boszorkánymester feladta a reményt, hogy a mondénok egy nap visszatérnek, helyreállítják az épületet, és elűzik a vámpírokat. Kár, mert bosszantotta volna Camille-t.

Egy fiatal vámpírlány sietett Magnus felé az előcsarnokon át, zöld és vörös kínai ruhájának meg hennával festett hajának színei élénken emelkedtek ki a szürke homályból.

– Nem látunk itt szívesen, boszorkánymester – szólta.

– Valóban? Ó, a csudába, micsoda bakot lőttem! Elnézést kérek. Mielőtt távoznék, azért kérdezhetek valamit? Mit tud nekem mesélni Louis Karnsteinről? – érdeklődött kedélyesen a boszorkánymester. – Meg azokról a gyerekekről, akiket ide hozott a szállodába, és megölt?

A lány úgy hőkölt hátra, mintha Magnus meglóbált volna előtte egy feszületet.

– Ő csak vendég itt – mondta halkán. – Lady Camille azt mondta, bánjunk vele tisztelettel. Nem tudtuk.

– Nem-e? – Magnus hangját úgy színezte meg a hitetlenség, mint vércsepp a vizet.

A New York-i vámpírok természetesen óvatosak voltak. Igyekeztek minél kevesebb emberi vért kiontani, a „baleseteket” pedig gyorsan eltussolták, mielőtt az árnyvadászok tudomást szereztek volna róluk. Magnus könnyen el tudta képzelni, hogy ha Camille-nak jó oka volt megbecsülni a vendéget, akkor talán a gyilkosságokat is elnézte neki. Egykori szerelmének biztosan nem esett nehezére ezüsttel, bársonnyal és emberi életekkel teli luxus-körülményeket teremteni az idegen számára.

Emellett Magnus egy pillanatig sem gondolta, hogy a többi vámpír ne lakmározott volna szívesen, ha Louis Karnstein ízletes falatokkal állított be. Biztosan megosztotta velük, közben pedig még a balhét is hajlandó volt elvinni. Ahogy a törékeny lányra pillantott, elgondolkodott rajta, ő vajon hány embert ölt már meg.

– Jobban örülnél – kérdezte barátságos hangon –, ha elmennék, és a nephilimekkel jönnék vissza?

A nephilimek voltak minden alvilági mumusai – meg azoké is, akikből könnyen szörnyeteg válhatott. Magnus biztos volt benne, hogy ez a lány is bármikor lehetett szörnyeteg, ha úgy akarta. És jól tudta, hogy ő maga is dönthetett volna így már rég.

De valami mást is tudott. Nem volt hajlandó egy fiatal fiút a szörnyetegek hajlékában hagyni.

A lánynak elkerekedett a szeme.

– Maga Magnus Bane – mondta.

– Igen – felelte a boszorkánymester. Néha jól jött, ha felismerték az embert.

– A testek az emeleten vannak. A kék szobában. Szeret játszani velük... utána. – Megremegett, félreállt az útból, és eltűnt az árnyékban.

Magnus kihúzta magát. Feltételezte, hogy a beszélgetést kihallgatták, de nem került elő több vámpír. Senki sem állt elé, ahogy felfelé tartott a kanyargó lépcsőn, aminek arany és skarlátvörös díszzeit sűrű porréteg fedte, formái azonban érintetlenek maradtak. Egyre magasabbra és magasabbra kapaszkodott a lakosztályok felé, ahol a New York-i vámpírklán a nagy becsben tartott vendégeinek biztosított szállást.

Könnyedén megtalálta a kék szobát: az egyik legnagyobb és valószínűleg lelegegásabb volt a hotel lakosztályai közül. Ha az épület hagyományos értelemben vett szálloda lett volna, az itt lakó vendégnek irdatlan összegű kártérítést kellett volna fizetnie. A mennyezet hatalmas lyuk tátongott, a megmaradt felületet pedig halványkékre festették. A vörösbegy tojásának kékjére, arra a finom kékre, amilyenek a művészek a nyári égboltot képzelik.

A lyukon keresztül a valódi nyári égbolt is megmutatkozott. Izzó, engesztelhetetlen fehérsége éppen olyan könyörtelennek tűnt, mint a Karnsteint hajtó éhség, és éppen úgy ragyogott, mint a szörnyeteggel való szembenézésre készülő kalandor fáklája.

A padlót lepő por mintha nem egyszerűen az eltelt időt jelezte volna. A falak tövében rongybabaként félrehajított holttestek heverték, eltaposott pókok módjára kiterítve. Nem volt méltóság a halálukban.

Megpillantotta azoknak a kamasz fiúknak a holttesteit, akik rettenthetetlen elszántsággal érkeztek, hogy elpusztítsák az utcáikon vadászó ragadozót, és akik naivan azt hitték, a jó győzedelmeskedni fog. De fiatalabb fiúk régebben halott testeit is feküdtek ott. Őket ragadta el Louis Karnstein Raphael Santiago környezetéből, hogy aztán végezzen velük, és megőrizze a maradványaikat.

Ezeket a gyerekeket már nem lehet megmenteni, gondolta Magnus. Nem volt ebben a szobában semmi, csak vér meg halál, a félelem rezdülései és a megváltás kilátástalansága.

Louis Karnstein tehát örült volt. Néha megtörtént az ilyesmi, ha valaki hosszú időt töltött távol mindentől, ami emberi. Alig harminc évvel korábban Magnus a saját szemével látta, ahogy ugyanez esett meg egy boszorkánymester társával.

Magnus reménykedett benne, hogy ha egy napon ő maga is annyira megőrül, hogy még a levegőt is megmérgezi maga körül, és csak árt mindenkinek, akivel kapcsolatba kerül, lesz valaki, aki szereti annyira, hogy leállítsa. Aki akár meg is öli, ha odáig fajul a dolog.